

Tisztelt Maár Teréz!

„*Merni éppen merék*” – mondta egy fonott copfos lány 65 évvel ezelőtt a filmvászonon. És nemcsak filmbéli szerelmének, Máténak mondott igent akkor. Törőcsik Mari a *Körhintával* igent mondott egy még nagyobb, gyönyörű-félelmetes kalandra: hogy mások bőrébe bújva szárnyaljon, varázsoljon, ihlessen, örök érvényűt mondhasson. Beleveszni az emberi érzelmekbe, játszani királynőt és parasztlányt, úrnőt és cselédet – ez lett a hivatása. Ő, aki túlélte háborús bombatámadást, perui földrengést és egyszer még a saját klinikai halálát is, filmbeli és színpadi szerepeivel, szenvedélyes emberszeretetével másoknak is segített túlélni – személyes fájdalmakat, reménytelenséget, és igen, egy diktatúra komor, embert próbáló évtizedeit is.

Vallotta: „*Engem az Isten a tenyerén bordozott*”. És mindent megtett, hogy a közönsége is ott érezze magát. Megmutatta azt, amit szívből hitt, hogy: „*élni jó*”, még ha „*szörnyű nehéz is*”.

Családjára, szeretteire, barátaira, az őt gyászolókra gondolva hisszük, hogy mindazért, ami nehéz volt, bőségesen kárpótolja az örökkévalóság. Hiszen most már végérvényesen egyszerre lesz ideát, a magyarok szívében, és ott, az Isten tenyerén.

Őszinte részvétellel

Budapest, 2021. április 19.

Herczegh Anita

Áder János